

Nem minősül fogyasztói szerződésnek az élelmiszerbolt üzlet megvásárlása céljából - gazdasági tevékenység körében - megkötött kölcsönszerződés. E szempontból - és a végtörlesztés lehetőségének vizsgálatánál is - közömbös, hogy a kölcsönt az adós csak részben használta fel a szerződésben megjelölt gazdasági cél megvalósítása érdekében.

Alkalmazott jogszabályok: 1996.évi CXII.tv. (Hpt.) 200/B.§.(1) és (8) bekezdése, Hpt.2.számú mellékletének III/4.pontja, Ptk.685.§.d/pontja

A Győri Ítéltábla Pf.V.20.003/2013/3.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Ítéletének indokolásában megállapította, hogy a peres felek 2006.március 10.napján szabad felhasználású deviza kölcsönszerződést kötettek, amely alapján az alperes a felperes részére 25.000.000 forintnak megfelelő svájci frank kölcsönt nyújtott. A szerződés a kölcsön célját élelmiszerbolt vásárlásban jelölte meg. A felperes és K.B. 2006.március 20.napján adásvételi szerződést kötött B.Z.-nal, amely szerint a felperes és K. B. 18.000.000 forint vételárért megvásárolta a sz.-i 5441/A/26.hrsz.-ú , G. u.35. fsz.1. „egyéb helyiség” megnevezésű 135 m² üzlettérből 164 m² kiszolgáló helyiségből és 134 m² pincéből álló ingatlant. A felperes a G. utcai ingatlanra vonatkozó adásvételi szerződést - a kölcsönszerződésben foglalt feltételnek eleget téve - a hitelösszeg folyósításától számított 60 napon belül bemutatta az alperesnek.

A felperes 2011.november 25. december 9. és december 22.napján végtörlesztési kérelmet nyújtott be az alpereshez, amelyeket a hitelintézet mindkét esetben elutasított.

A módosított kereseti kérelem szerint a felperes annak megállapítását kérte, hogy az alperes jogtalanul utasította el a végtörlesztés iránti kérelmét.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában rámutatott, hogy az 1996.évi CXII.tv. (Hpt.) a végtörlesztési kérelmek benyújtásakor hatályos 200/B.§./1/ bekezdése szabályozta, hogy a végtörlesztésre mely szerződések esetén, milyen feltételek mellett kerülhet sor. A törvényszék rámutatott, hogy a Hpt.2.számú mellékletének III/4.pontja szerint fogyasztó az önálló foglalkozásán és gazdasági tevékenységén kívül esők érdekében eljáró természetes személy. Erre tekintettel - figyelemmel a 2011. évi CXXX. Törvénnyel kiegészített Hpt. 200/B.§ /8/ bekezdésében írtakra is - a törvényszék azt vizsgálta, hogy a peres felek által kötött szerződés megfelelt-e a Hpt.200/B.§./1/ bekezdésében írtaknak: a felperes fogyasztónak minősült-e. Rámutatott, hogy a perbeli kölcsönszerződésben megjelölték a kölcsön célját, amely élelmiszerbolt vásárlása volt, ez pedig gazdasági tevékenységnek tekintendő, így nem azonosítható a fogyasztói tevékenységgel. A felperes az elsőfokú eljárás során ugyan hivatkozott arra, hogy a kölcsönösszeget részben a saját lakásának vásárlására fordította, ennek azonban a törvényszék álláspontja szerint nem volt jelentősége, mert a kölcsönszerződés megkötésekor, majd a kölcsön folyósításakor a felperes mindvégig úgy viselkedett, mintha a G. utcai élelmiszerbolt vásárlásra vette volna igénybe az alperes szolgáltatását. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a perbeli kölcsönszerződés minősítését nem befolyásolja az a körülmény sem, hogy a megjelölt élelmiszerbolt vásárlásához nem volt szükség a kölcsönszerződésben meghatározott

teljes összegre. E körben hangsúlyozta, hogy amennyiben a szerződő felek egy fogyasztói tevékenység körén kívüli célban jelölik meg a kölcsön célját és ennek megfelelően járnak el a kölcsön folyósítása során, úgy utóbb a szerződő felek egyike sem hivatkozhat már arra, hogy a kölcsön célja más volt. Az elsőfokú bíróság mindezek alapján arra az álláspontra helyezkedett, hogy a perbeli szerződés nem felelt meg a Hpt.200/B.§./1/ bekezdésében írtaknak. Utalt arra, hogy a felperes által hivatkozott PSZÁF levél nem foglalt állást abban a kérdésben, hogy a felperes jogosult lenne-e a végtörlesztésre.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben annak megváltoztatását kérte. Arra hivatkozott, hogy az alperes jogelődjével megkötött szerződés tekintetében fogyasztónak minősül. Az elsőfokú eljárásban előadottakkal egyezően kifejtette, hogy a fogyasztó fogalmát nem csupán a Hpt. hanem a Ptk.685.§.d/pontja is definiálja, és a jelen eljárásban ez utóbbira kell figyelemmel lenni, tekintettel arra, hogy a kölcsönszerződés megkötésekor a Hpt-nek az elsőfokú eljárásban felhívott módosítása még hatályban sem volt. Utalt arra, hogy a 2009.évi CLXII.tv.3.§./3/ bekezdése szintén azt mondja ki, hogy fogyasztó „az önálló foglalkozás és gazdasági tevékenységek körén kívül eljáró természetes személy”. Változatlanul fenntartotta azt az álláspontját, hogy az élelmiszerbolt vásárlására a felvett kölcsönösszegekből mindössze 9.000.000 forintot fordított, mert azt közösen vásárolták K. B.-val. Az alperesnek is észlelnie kellett, hogy az általa folyósított 25.000.000 forintot a felperes nem kizárólag az élelmiszerbolt vásárlására használta fel. Hangsúlyozta, hogy a kölcsönszerződést az alperes is szabad felhasználású hitelként kezelte.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság tévedett, amikor azt állapította meg, hogy a perbeli szerződés vonatkozásában a felperes nem minősül fogyasztónak és döntése azért sem fogadható el, mert a szerződésben meghatározott célt és annak megvalósulását sem vizsgálta megfelelően. Fellebbezéséhez csatolta azt a már az elsőfokú eljárásban is meghivatkozott 2012.április 26-i alperesi levelet, amelyből álláspontja szerint az következik, hogy az alperes maga is fogyasztónak tekintette a végtörlesztési kérelem benyújtását megelőzően a felperest.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte annak helyes indokai alapján.

A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos:

Az elsőfokú bíróság a szükséges és egyben elégséges körben a bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat okszerűen, a Pp.206.§./1/ bekezdésében írtaknak megfelelően értékelve helyes tényállást állapított meg, és az abból levont jogi következtetése is helytálló, azt az ítéletábra teljes körűen osztja.

A fellebbezésben írtakra figyelemmel az ítéletábra az alábbiakat tartja szükségesnek kiemelni:

A felperes fellebbezésében alaptalanul hivatkozott arra, hogy a szerződés megkötésekor hatályos jogszabályi rendelkezések lennének az irányadóak a jelen perben, mivel ebben az esetben a felperes végtörlesztés iránti kérelmet sem

terjeszthetett volna elő, hiszen ez a jogintézmény még nem is létezett. A jelen per eldöntése szempontjából annak van jelentősége, hogy a végtörlesztési kérelem benyújtásakor hatályos jogszabályi rendelkezések mely szerződések esetén tették lehetővé a végtörlesztést. Kétségtelen, hogy a fogyasztó fogalmát nem kizárólag a Hpt., hanem – amint arra a fellebbezésében a felperes is utalt – a Ptk.685.§.d/pontja is szabályozza, azonban ez utóbbi kizárólag a Ptk. vonatkozásában irányadó. A végtörlesztést a 2011.évi CXXI.tv-nek a Hpt.200/A.§-át módosító és a Hpt-be a 200/B.§-át beiktató rendelkezései tették lehetővé, így a jelen eljárásban a Hpt fogalom meghatározását kell alkalmazni a fogyasztó személyét, illetőleg a fogyasztói szerződést illetően. Az elsőfokú bíróság helyesen utalt arra, hogy a Hpt. 2.számú mellékletének III.fejezet 4.pontja definiálja a fogyasztót, mely szerint az az önálló foglalkozásán és gazdasági tevékenységén kívül eső célok érdekében eljáró természetes személy, s a perbeli szerződés vonatkozásában a felperes e feltételeknek nem felelt meg. A szerződésben a felek a kölcsön célját egyértelműen nevesítették. A nevesítés oka ugyanakkor közömbös, és nincs annak sem kiemelt jelentősége, hogy a kölcsönnek csak egy részét használta fel a felperes szerződésben deklarált célra. Megjegyzi az ítélőtábla, hogy a felperes által az elsőfokú eljárásban és a fellebbezésben is hivatkozott 2006.március 20-i ingatlan adásvételi szerződés mindössze a G.utcai ingatlan vételárát rögzíti, abból az nem állapítható meg, hogy a 18.000.000 forintos vételárat a vevők – vagyis a felperes és K.B. – egymás között milyen arányban fizették meg az eladónak, így önmagában a szerződés nem bizonyítja azt a felperesi állítást, mely szerint a 25.000.000 forintos hitelösszezből mindössze 9.000.000 forint került a célhoz kötötten felhasználásra. Ugyanakkor a felhasználás konkrét módjának – amint arra az elsőfokú bíróság is rámutatott – nincs perdöntő jelentősége, mert a felperes mind a szerződés megkötésekor, mind a hitel folyósítása során kétséget kizáróan megállapíthatóan úgy járt el, mintha a hitel összege a kölcsönben nevesített cél kapcsán került volna felhasználásra.

Azt is helyesen rögzítette az elsőfokú bíróság, hogy a felperes által hivatkozott 2011. december 9-i PSZÁF levél nem tartalmaz állásfoglalást arra vonatkozóan, hogy a perbeli szerződés fogyasztói szerződésnek minősül-e, mindössze a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket ismerteti azzal, hogy a fogyasztói szerződésnél nem kizáró ok a hitel célja. Ez azonban nem változtat azon, hogy a felperes a perbeli kölcsönszerződést gazdasági tevékenysége körében, élelmiszerbolt üzlet vásárlása céljából kötötte meg és részben ezen cél megvalósítása érdekében használta fel, így a szerződés nem minősül fogyasztói szerződésnek. Megjegyzi az ítélőtábla, hogy a Hpt.2.számú mellékletének III.5.pontja a szerződéskötés időpontjában a fogyasztási kölcsön fogalmát akként definiálta, hogy az a mindennapi élet szokásos használati tárgyainak megvásárlásához, javíttatásához, illetve szolgáltatások igénybevételéhez – a természetes személy részére – nyújtott kölcsön és a felhasználási célhoz nem kötött kölcsön, ha a kölcsönt a természetes személy nem üzletszerű tevékenysége keretében veszi igénybe. Ebből következően a perbeli szerződés annak megkötésekor nem minősült fogyasztói szerződésnek, s a végtörlesztési kérelem benyújtásakor a felperes a már hivatkozott Hpt. 2. számú mellékletének III. 4. pontja alapján nem tekinthető fogyasztónak. A törvényi definícióból adódóan a kölcsön felhasználásának célja a szerződés minősítése szempontjából nem lehet közömbös (BDT.2009.1997.).

Alaptalanul hivatkozott a felperes arra is, hogy a fellebbezéséhez is csatolt 2012. április 26-i levélben az alperes elismerte, hogy a peres felek szerződése fogyasztói szerződés. A levél mindössze egy blanketta, tájékoztatás, amely azonban a konkrét, a peres felek által kötött szerződést nem minősíti.

Mindezekre figyelemmel az ítélőtábla az elsőfokú bíróság megfellebbezett ítéletét a Pp.253.§./2/ bekezdése alapján helybenhagyta.